

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520010033
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8520010033.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.10.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 05.08.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného A. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obž. A. B. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 6.4.2019 v čase o 23:20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. C. D., tabuľka s evidenčným číslom E., po ulici Popradskej v meste Stará Ľubovňa, v smere od obce Hniezdne do mesta Stará Ľubovňa, kde hliadka Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni počas výkonu služby vykonávala meranie maximálnej povolenej rýchlosti v obci, pričom obžalovaným vedenému vozidlu bola nameraná rýchlosť jazdy 75 km/h, teda rýchlosť jazdy prekračujúca maximálnu dovolenú rýchlosť jazdy motorovým vozidlom v obci o 25 km/h, z ktorého dôvodu bolo následne predmetné motorové vozidlo hliadkou OR PZ, Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni za použitia zvláštneho výstražného zariadenia zastavené na ulici Zámockej v Starej Ľubovni, kde bola u obžalovaného ako vodiča vykonaná kontrola, a to hliadkou Obvodného oddelenia PZ v Starej Ľubovni, ktorá sa následne na príslušné miesto taktiež dostavila, pri ktorej kontrole bol obžalovaný stotožnený a počas ktorej kontroly bol vyzvaný na podrobenie sa dychovej skúške za účelom zistenia alkoholu, ktorej sa však obžalovaný odmietol podrobiť s odôvodnením, že nemá doklady, a to opakovane i po ďalších výzvach príslušníkov PZ na podrobenie sa dychovej skúške, na čo bol poučený o možnosti podrobiť sa lekárskeму vyšetreniu spojenému s odberom a vyšetrením krvi či nie je ovplyvnený návykovou látkou, čo taktiež odmietol s odôvodnením, že nemá doklady, pričom jeho doklady mu boli následne prinesené jeho synom, na čo obžalovaný príslušníkom PZ predložil Identifikačný preukaz honorárnych konzulárnych úradníkov č. D. XXXXXX, vydaný mu 4.3.2014, s dobou platnosti do 3.2.2019, následne bol opätovne príslušníkom PZ vyzvaný na podrobenie sa dychovej skúške, ktorej sa bezdôvodne podrobiť odmietol a následne bezdôvodne odmietol podrobiť sa lekárskeму vyšetreniu spojenému s odberom a vyšetrením krvi, na ktoré bol vyzvaný príslušníkom PZ.

Za to mu bol podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 a § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený peňažný trest vo výške 1.200,- eur. Pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu bol súčasne podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona ustanovený náhradný trest odňatia slobody na 6 mesiacov.

Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 20 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný proti výroku o vine i treste a prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný svoje odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil tak, že sa nestotožňuje so skutkovými závermi uvedenými v odvolaní napadnutom rozhodnutí, z ktorých mal súd prvého stupňa vyodiť, že sa na neho, ako konzulárneho úradníka požívajúceho imunity a výsady podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva, pri skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, vyňatie z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu nevzťahuje. V danom prípade od vznesenia obvinenia považuje trestné stíhanie s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku za neprípustné, čo podľa jeho názoru jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Ako honorárny konzulárny úradník vo funkcii honorárneho konzula viedol nepretržite od 3.2.2014 konzulárny úrad Rumunska so sídlom v Starej Ľubovni s pôsobnosťou pre Prešovský a Košický kraj na základe konzulského patentu vystaveného dňa 30.12.2013 Ministrom zahraničných vecí Rumunska. Právne postavenie honorárneho konzulárneho úradníka sa spravuje Vyhláškou ministra zahraničných vecí číslo 32/1969 Zb. zo dňa 12.2.1969 o Viedenskom dohovore o konzulárnych stykoch z roku 1963 (ďalej len „dohovor“). Podľa článku 71 ods. 1 dohovoru konzulárni úradníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi prijímacieho štátu alebo sú v ňom trvalo usadení požívajú, pokiaľ im prijímajúci štát neposkytne ďalšie výhody, výsady a imunity, iba vyňatie z jurisdikcie a osobnú nedotknuteľnosť v súvislosti s úradnými úkonmi pri výkone ich funkcií podľa článku 43 ods. 3 dohovoru a výsady uvedené v článku 44 ods. 3 dohovoru spočívajúce v tom, že ako členovia konzulárneho úradu nemajú povinnosť podávať svedectvo týkajúcich sa vecí spojených s výkonom svojich funkcií alebo predkladať úradnú korešpondenciu a dokumenty týkajúce sa týchto vecí. Podľa ustanovenia článku 5 písm. e) dohovoru výkon konzulárnych funkcií spočíva aj v poskytovaní pomoci a podpory štátnym príslušníkom vysielajúceho štátu, a to tak fyzickým, ako aj právnickým osobám. Z obsahu jeho výpovede, či už v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, ako aj svedeckých výpovedí svedkov A. A. F. a A. G., Verbálnej nóty Veľvyslanectva Rumunska v Slovenskej republike číslo 1467 zo dňa 24.5.2019 adresovanej Ministerstvu zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky – odboru diplomatického protokolu, Aktivít Honorárneho konzulátu Rumunska za rok 2019 zo dňa 30.3.2020 a písomných podaní Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky zo dňa 7.5.2019 a 31.7.2019, ktoré sú obsahom súdneho spisu je podľa neho zrejmé, že bol v čase spáchania skutku, pre ktorý bola voči nemu podaná obžaloba, teda dňa 6.4.2019 honorárnym konzulom Rumunska. Je presvedčený, že uvedené dôkazy nepochybne potvrdzujú, že v rozhodnom čase vedenia motorového vozidla, jeho zastavenia a následnej kontroly príslušníkmi PZ dňa 6.4.2019 vykonával svoje konzulárne povinnosti (funkcie) v mene Rumunska, ktoré spočívali v poskytovaní konzulárnej pomoci a podpory štátnym príslušníkom Rumunska, a to štyrom fyzickým osobám na ich ceste do Rumunska pri odstraňovaní poruchy motorového vozidla, zabezpečení ich ubytovania, ich prepravy, ako aj prepravy ich batožiny, pričom tieto konzulárne povinnosti si v postavení honorárneho konzula plnil osobným motorovým vozidlom zn. C. D., ŠPZ E.. Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 Trestného poriadku pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu nepodliehajú osoby, ktoré požívajú imunity a výsady podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva. S poukazom na uvedené skutočnosti považuje za nepochybné, že v danom prípade, ako honorárny konzulárny úradník v zmysle článku 43 ods. 1 a článku 71 ods. 1 dohovoru, nepodliehal jurisdikcii súdnych a správnych orgánov, nakoľko v rozhodnom čase vedenia motorového vozidla, jeho zastavenia a následnej kontroly hliadkou Obvodného oddelenia PZ v Starej Ľubovni na Zámockej ulici v Starej Ľubovni vykonával svoju konzulárnu funkciu uvedeným motorovým vozidlom. V súvislosti s reálnym výkonom svojej konzulárnej funkcie potom požíval status osoby vyňatej z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu a preto považuje trestné stíhanie podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 1 Trestného poriadku za neprípustné a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný.

V odôvodnení odvolania obžalovaný ďalej poukazuje na obsah svojej výpovede na hlavnom pojednávaní, na podklade ktorej považuje za zrejmé, že po zastavení vozidla oznámil príslušníkom PZ, že momentálne ako honorárny konzul vykonáva svoju konzulárnu funkciu a vedenie motorového vozidla bolo v rozhodnom čase úkonom nevyhnutne uskutočneným pri jej reálnom výkone. Tvrdí, že po zastavení vozidla príslušníkov PZ opakovane vyzýval, aby s ním navštívili Honorárny konzulát

Rumunská nachádzajúci sa v Starej Ľubovni a rumunských občanov, ktorým poskytoval konzulárnu pomoc, na čo príslušníci PZ nereagovali. V danom mieste a čase tak, zastávajúc funkciu honorárneho konzula tým, že vykonával túto funkciu zákonným spôsobom (teda v zmysle pravidiel medzinárodného práva), trestno-právnu imunitu, čiže vyňatie z pôsobnosti príslušníkov PZ podľa jeho presvedčenia nepochybne nadobudol. Vykonávanie konzulárnych činností obžalovaným majú potvrdzovať aj výpovede svedkov A. A. F. a A. G., pričom ich drobné marginálne diskrepancie s jeho výpoveďou vytýkané v odvolaní napadnutom rozsudku je podľa jeho názoru treba pripísať na vrub pamäťovej stopy (pozn. engramu) pri uchovaní a vybavovaní si pre svedkov nepodstatných skutkových okolností týkajúcich sa tohto prípadu z dôvodu značného časového odstupu medzi dňom, kedy sa mal skutok stať a ich vypočutím v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vyvodzuje jeho nevyňatie z jurisdikcie len z výsluchov svedkov, a to príslušníkov PZ (H. A. A., H. C. I., J. E. a K. J. J.), ktorí podľa názoru súdu prvého stupňa vo svojich výpovediach „nepotvrdili“ oznámenie výkonu konzulárnych funkcií obžalovaným, považuje v tomto smere súdom prijatý záver o tom, že ich neoboznámil o výkone konzulárnej funkcie za nesprávny a vytrhnutý z kontextu. Má za to, že žiaden z vypočutých príslušníkov PZ túto skutočnosť „nepotvrdzoval“, ale len si na ňu „nespomenuť“, a teda obžalovaným tvrdené oznámenie výkonu konzulárnej funkcie v danom mieste a čase prítomní príslušníci PZ ani výsluchom na hlavnom pojednávaní podľa neho jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nevyvrátili. Rovnako pokiaľ súd prvého stupňa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku podporne vyvodzuje nevyňatie obžalovaného z jurisdikcie aj zo strohého, právne nezáväzného písomného podania Ministerstva spravodlivosti SR opierajúceho sa o vyjadrenie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, ktoré bolo vyhotovené pre účely prípravného konania ešte pred vznesením obvinenia a vykonanými výsluchmi svedkov A. G. a A. F., považuje súdom prijatý záver aj v tomto prípade za nesprávny, vytrhnutý z kontextu, ale najmä nezohľadňujúci všetky skutkové okolnosti, ktoré sa stali známymi až po výsluchu obžalovaného a označených svedkov v prípravnom konaní, vypočutých aj na hlavnom pojednávaní. Je presvedčený, že tieto dôkazy bez ďalšieho jednoznačne preukazujú, že ako honorárny konzul v rozhodnom čase vedenia motorového vozidla, jeho zastavenia a následnej kontroly príslušníkmi PZ dňa 6.4.2019 vykonával svoje konzulárne povinnosti (funkcie) v mene Rumunska, ktoré spočívali v poskytovaní konzulárnej pomoci a podpory štátnym príslušníkom Rumunska, a to štyrom fyzickým osobám na ich ceste do Rumunska pri odstraňovaní poruchy motorového vozidla, zabezpečení ich ubytovania, ich prepravy, ako aj prepravy ich batožiny, pričom tieto konzulárne povinnosti si v postavení honorárneho konzula plnil osobným motorovým vozidlom zn. C. D., ŠPZ E.. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a trestné stíhanie zastavil, nakoľko je tu okolnosť, ktorá odôvodňovala zastavenie trestného stíhania už súdom prvého stupňa podľa ustanovenia § 281 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a to pre vyňatie obžalovaného z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa ustanovenia § 8 ods. 1 Trestného poriadku.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že na neho sa vyňatie z jurisdikcie v tomto prípade nevzťahovalo, má za to, že v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom prvého stupňa nebola jednoznačne preukázaná jeho vina a z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní nie je možné vyvodiť dostatočne odôvodnený záver, že skutok, ktorého sa mal podľa obžaloby dopustiť je trestným činom, nakoľko v danom prípade podľa jeho názoru neboli a nemohli ani byť naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, a to najmä jeho subjektívna stránka, zavinenie. Pri prečine ohrozovania pod vplyvom návykovej látky sa vyžaduje z hľadiska jeho subjektívnej stránky úmysel páchatel'a nepodrobiť sa dychovej skúške, resp. vykonaniu vyšetrovania na zistenie návykovej látky v podobe priameho alebo nepriameho úmyslu. Táto subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona nebola podľa neho vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázaná tak, aby dostatočne odôvodňovala záver o jeho vine. Tvrdí, že sa po zastavení motorového vozidla príslušníkmi PZ a priori neodmietal podrobiť dychovej skúške, ale konal v presvedčení, že: 1/ v rozhodnom čase vedenia motorového vozidla, jeho zastavenia a následnej kontroly príslušníkmi PZ dňa 6.4.2019 vykonával svoje konzulárne povinnosti (funkcie) v mene Rumunska, ktoré spočívali v poskytovaní konzulárnej pomoci a podpory štyrom štátnym príslušníkom Rumunska; 2/ išlo o úradný úkon pri výkone funkcie a právomoci honorárneho konzula a 3/ za týchto skutkových okolností pri skutku, ktorý sa mu odvolaním napadnutým rozsudkom kladie za vinu požíval podľa Viedenského dohovoru o konzulárnych stykoch diplomatické výsady a imunitu a bol vyňatý z jurisdikcie orgánov činných v trestnom konaní a toto jeho vnútorné

presvedčenie o správnosti a opodstatnenosti svojho konania, ktorým sa odmietol podrobiť dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, žiaden z prítomných zasahujúcich príslušníkov PZ v danom mieste a čase nijako nespochybnil. Je presvedčený, že subjektívnym presvedčením o týchto skutkových okolnostiach došlo jeho konaním k negatívnemu skutkovému omylu, ktorý nastal tým, že bol mylne presvedčený o tom, že v danom prípade podliehal vyňatiu z jurisdikcie a preto sa oprávnenne domnieval, že týmto odmietnutím nenaplní skutkovú podstatu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. V tomto prípade tak podľa neho z jeho strany absentuje úmyselné zavinenie, resp. protiprávne konanie, ktoré nevyplývalo nielen z jeho presvedčivého tvrdenia, ale aj z vykonaného dokazovania, v ktorom má oporu. Z uvedeného považuje za zrejmé, že nekonal úmyselne, ale domnieval sa, že pri výkone konzulárnych činností v danom mieste a čase je osobou vyňatou z jurisdikcie a že sa za daných skutkových okolností žiadnym represívnym úkonom príslušníkov PZ z tohto dôvodu podrobovať nemusel. Poukázal pritom na stanovisko Najvyššieho súdu SR zverejneného pod R 60/1993 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk, podľa ktorého negatívny skutkový omyl nezakladá z hľadiska subjektívnej stránky trestnú zodpovednosť priameho a nepriameho úmyslu, ani vedomej nedbanlivosti, ale môže vyvodzovať trestnú zodpovednosť jedine za trestný čin spáchaný z nedbanlivosti nevedomej, ktorá však nie je pojmovým znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Zdôraznil, že princíp zodpovednosti za zavinenie predstavuje jeden zo základných znakov definície trestného činu, teda že bez zavinenia nie je trestný čin. Navyše, vzhľadom k princípu prezumpcie neviny záver o zavinení páchatel'a, ktorý je záverom právnym, musí byť výsledkami vykonaného dokazovania vždy spoľahlivo preukázaný a musí z nich logicky vyplývať. Nerešpektovanie a opomenutie týchto princípov vedie preto nutne k porušeniu práva na nestranný a spravodlivý proces v zmysle článku 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Na jeho odsúdenie musí byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, je trestným činom. Súhrn dôkazov musí v plnom rozsahu preukazovať jeho vinu a vylučovať akékoľvek pochybnosti, že skutok je trestným činom. Má za to, že v tomto trestnom konaní mu nebola jednoznačne a bez pochybností vina z uvedeného skutku preukázaná a aby bolo možné vyvodiť dostatočne odôvodnený záver, že skutok, ktorého sa mal dopustiť bol trestným činom. Zistenie skutočného stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. V zmysle Trestného poriadku súhrn dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nerušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti nezákonného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale zároveň vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu tak podľa neho došlo aj k porušeniu základných zásad trestného konania, keď tvrdí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tieto nezhodnotil na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Vychádzajúc zo skôr uvedených skutočností alternatívne navrhuje, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolaním napadnutý rozsudok zrušil, rozhodol vo veci rozsudkom sám a s poukazom na ustanovenie § 285 písm. b) Trestného poriadku ho oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nie je trestným činom. Ak by však odvolací súd dospel k záveru, že svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa ustanovenia § 289 ods. 2 Trestného zákona a stotožnil by sa s jeho uznaním za vinného rozsudkom súdu prvého stupňa, považuje uložený trest zákazu činnosti vzhľadom na skutkové okolnosti, ako aj jeho osobu, od ktorého riadiacich a manažérskych činností bezprostredne závisí chod podnikateľských subjektov, významných zamestnávateľov, za neprimeraný. Tvrdí, že je rozhodujúcim riadiacim a výkonným manažérom obchodných spoločností celoslovenského významu zabezpečujúcim ich výrobné, prevádzkové a obchodné činnosti, ktorých vykonávanie je spojené s jeho pravidelným každodenným osobným cestovaním po území Slovenska, ako aj štátov Európy služobným motorovým vozidlom, na ktorého vedenie je nevyhnuté mať vodičské oprávnenie. Vzhľadom k tomu, že vedenie služobného motorového vozidla nie je spôsobilý zabezpečiť členmi svojej rodiny pre ich dlhodobý pobyt v zahraničí, navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku v rámci sudcovskej individualizácie trestu odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste zrušil a rozhodol o treste uložením primerane zvýšeného peňažného trestu vo výške 2.400,- eur a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu o náhradnom treste odňatia slobody na šesť mesiacov, bez uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, ktorým by sa dosiahla jeho primeranosť.

Prokurátor svoje odvolanie proti výroku o treste odôvodnil tak, že sa s rozhodnutím okresného súdu vo vzťahu k výroku o výške uloženého trestu zákazu činnosti, ako aj výške peňažného trestu nemôže stotožniť, nakoľko takto uložené tresty podľa neho nemôžu zabezpečiť zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, teda zabrániť páchatelovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život a odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Z jeho pohľadu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 20 mesiacov, nespĺňa účel predpokladaný ustanovením § 34 ods. 1 Trestného zákona. Možno síce súhlasiť, že uložený trest zákazu činnosti zabráni obžalovanému v prípadnom páchaní ďalšej druhovo podobnej trestnej činnosti, ktorej by sa obžalovaný mohol dopúšťať v súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, avšak považuje za viac ako pravdepodobné, že trest zákazu činnosti v uloženej výmere v žiadnom prípade neodradí iných od páchania trestnej činnosti, osobitne s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý je verejnosťou vnímaný ako predstaviteľ najvýznamnejšieho podnikateľského subjektu v tunajšom regióne. Práve uloženie nízkeho peňažného trestu, ako aj zákazu činnosti by podľa neho mohlo vo verejnosti vyvolať dojem neobjektívnosti vo vzťahu k ľuďom z podnikateľského prostredia, čo v žiadnom prípade nemožno vnímať ako prínos z hľadiska generálnej prevencie v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku osobitne vo vzťahu k osobe obžalovaného, ktorý je v spoločnosti, v okrese Stará Ľubovňa a v širšom regióne, vnímaný ako významný predstaviteľ podnikateľského prostredia. Vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý je významnou osobnosťou podnikateľského prostredia, nielen v lokálnom, ale aj národnom meradle, nemôže súhlasiť ani s argumentáciou okresného súdu k výške uloženého trestu zákazu činnosti, nakoľko práve skutočnosť, že obžalovaný má možnosť zabezpečiť si dopravu aj iným spôsobom, vytvára priestor pre okresný súd, aby uložil trest zákazu činnosti vo vyššej, ako uloženej výmere, nakoľko takto uložený trest zákazu činnosti nespĺňa účel trestu z hľadiska jeho generálnej prevencie. Nesúhlasí ani s argumentáciou okresného súdu vo vzťahu k určení výšky uloženého peňažného trestu, kde okresný súd vychádzal z osobných pomerov, príjmových pomerov a dosahu na rodinu obžalovaného. V tomto smere okresný súd vychádzal síce z objektívne zistených informácií získaných z oficiálnych zdrojov, avšak takýto postup považuje za formálny postup, ktorý z pohľadu prokuratúry nespĺňa podmienky pre objektívne posúdenie účelu trestu, ktorý je predpokladaný ustanovením § 34 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko ľudia žijúci v meste Stará Ľubovňa, resp. v okrese Stará Ľubovňa vnímajú osobu obž. A. B. nie cez prizmu oficiálne deklarovaných majetkových a príjmových pomerov, ale obžalovaného vnímajú cez portfólio podnikateľských aktivít v širšom meradle, a v takom prípade je podľa neho uloženie peňažného trestu vo výške 1.200,- eur absolútne nepostačujúce na nápravu páchatela a už vôbec nie postačujúce z hľadiska generálnej prevencie, osobitne ak vezme do úvahy rozhodovacia prax okresného súdu pri ukladaní peňažných trestov v iných prípadoch, keď sú páchatelia odsudzovaní za trestný čin podľa § 289 Trestného zákona, za ktoré sú ukladané peňažné tresty vo vyššej výmere v pomere k zisteným príjmom. Navyiac v tejto súvislosti upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že samotný obžalovaný sa k majetkovým pomerom pri svojom výsluchu nevyjadril, čo možno považovať za účelovosť z jeho strany, ktorej cieľom bolo dosiahnuť, aby zo strany súdu nebolo možné výsluchom objektivizovať okolnosti týkajúce sa jeho majetkových pomerov. Osobitne uvádza, že podľa verejne dostupného obchodného registra je obžalovaný k dnešnému dňu konateľom a zároveň spoločníkom v troch obchodných spoločnostiach a zároveň je, resp. podľa aktuálnych informácií v nedávnej minulosti bol honorárnym konzulom Rumunskej republiky. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadne nielen na osobné, zárobkové, majetkové pomery obžalovaného, ale najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti a možnosti jeho nápravy. Práve v tejto súvislosti mal podľa jeho názoru súd pri ukladaní trestu okrem už uvedených majetkových pomerov a zárobkových pomerov prihliadať na skutočnosť, že obžalovaný sa už v minulosti dopustil konania, ktoré spočívalo v požití alkoholických nápojov a následnom vedení motorového vozidla, za ktorý bol priestupkovo postihnutý a bola mu uložená sankcia vo forme zákazu činnosti. Zároveň dáva do pozornosti aj skutočnosť, že za priestupky na úseku cestnej dopravy bol obžalovaný od roku 2004 do roku 2016 postihnutý celkovo 20-krát, pričom nemôže neuviesť, že po tom, ako mu bol dňa 04.03.2014 vydaný preukaz honorárneho konzula, bol za priestupky na úseku cestnej dopravy postihnutý už len v dvoch prípadoch. V kontexte uvedeného trestu uložený okresným súdom považuje za neprimerane mierny a nezodpovedajúci základným zásadám generálnej a individuálnej prevencie, ktoré je potrebné zohľadňovať pri ukladaní trestu. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1 T/7/2020 zo dňa 05.08.2021 vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil peňažný trest, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výške, ktorá bude spĺňať účel trestu predpokladaný ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zákona.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že ani jedno z odvolaní nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril a akými právnymi úvahami sa správal. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Obžalovaný sa bránil v podstate tým, že v čase výkonu konzulárnych funkcií honorárneho konzula poskytnutím pomoci štyrom rumunským občanom bol pre prekročenie maximálnej dovolenej rýchlosti zastavený príslušníkmi polície, ktorí ho žiadali o predloženie dokladov totožnosti. Keďže doklady pri sebe nemal, informoval policajnú hliadku o svojom mene a priezvisku a o tom, že poskytovaním pomoci rumunským občanom v núdzi vykonáva funkciu honorárneho konzula. Napriek tomu, že na miesto zastavenia mu jeho syn doniesol doklady, z ktorých síce preukaz honorárneho konzula bol neplatný, ale platný mal na konzuláte a policajtov vyzval na overenie na konzuláte alebo overenie rumunských občanov, tak bol zaistený a predvedený na útvar polície. Tam sa dostavil aj jeho švagor A. A. F. ako jeho právny zástupca, ktorému tiež oznámil, že ho predviedli preto, lebo prekročil rýchlosť, pričom sa preukázal dokladmi i konzulárnym preukazom. Zhruba po jednej hodine po polnoci ho prepustili domov. Po celú dobu ho nikto nežiadal, aby sa podrobil dychovej skúške, ani krvnému odberu. V ďalšom, rovnako ako v prípravnom konaní, využil svoje právo nevypovedať a odmietol odpovedať na otázky.

Napriek uvedenej obrane obžalovaného aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Ťažisko obrany obžalovaného spočíva v tvrdení, že v čase skutku plnil úkony pri výkone konzulárnych funkcií a preto ako honorárny konzul Rumunska nepodliehal jurisdikcii súdnych a správnych orgánov Slovenskej republiky. Toto tvrdenie však vykonaným dôkazom nezodpovedá.

Zo svedeckých výpovedí policajtov H. A. A., H. C. I., J. E. a K. J. J. je zrejmé, že obžalovaný bol síce zastavený pre prekročenie maximálnej dovolenej rýchlosti, ale že bol tiež vyzývaný opakovane na podrobenie sa dychovej skúške na zistenie návykovej látky, prípadne na lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi. Tieto výzvy odmietal s odôvodnením, že nemá svoje doklady. Vyšetrenie dychovou skúškou a odberom krvi však obžalovaný odmietal aj potom, čo mu syn doniesol doklady a preukaz honorárneho konzula, pričom žiaden z policajtov nevie o tom, aby toto odmietnutie obžalovaný odôvodňoval poskytovaním pomoci pri výkone funkcie honorárneho konzula. Zo skutočnosti, že ani jeden zo štyroch pri úkonoch prítomných policajtov o takomto zdôvodnení nevie je nepochybné, že obžalovaný odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu poskytovaním pomoci pri výkone funkcie honorárneho konzula neodôvodňoval. Preto bol aj poučený, že je podozrivý z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a zaistený.

Tomuto priebehu skutku zodpovedá aj tá skutočnosť, že ani v prvých písomných úkonoch vykonávaných s obžalovaným v daný deň nie je žiadna zmienka o tom, aby obžalovaný vtedy plnil úkony uskutočňované pri výkone konzulárnej funkcie. Pri žiadnom z prvotných úkonov obžalovaný dôvod odmietnutia podrobiť

sa vyšetreniu na požitie návykovej látky neuviedol a záznamy o nich podpísať odmietol, hoci bol prítomný aj jeho právny zástupca. Tak tomu bolo v prípade záznamu o skutku, zápisnice o výsluchu svedka i zápisnice o podaní vysvetlenia, v ktorej len vyjadril nesúhlas so zaistením a s jeho dĺžkou s tým, že prvý procesný úkon bol vykonaný po vyše troch hodinách. Hoci sa skutok stal ešte 06.04.2019, tak po prvýkrát pred orgánmi činnými v trestnom konaní s obranou o plnení konzulárnych funkcií v čase skutku prišiel až v doplnení dôvodov sťažnosti z 12.09.2019 (tieto informácie sú obsiahnuté po prvýkrát vo verbálnej nóte Veľvyslanectva Rumunska z 24.05.2019).

Už z uvedeného je zrejmé, že obrana obžalovaného pravdivá nie je. To potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy.

V prvom rade je potrebné poukázať na výpoveď samotného obžalovaného, ktorú už len z dôvodu, že obžalovaný si sám určoval jej rozsah a odmietol odpoveď na otázky konajúcich orgánov, za hodnoverný dôkaz považovať nie je možné. Okrem toho táto jeho výpoveď nezodpovedá ani ostatným vykonaným dôkazom, a to nielen výpovediam policajtov, ale ani výpovediam svedkov, ktorí mali byť vypočutí na preukázanie obrany obžalovaného.

Kým obžalovaný žiadnu výzvu policajtov na dychovú skúšku ani nespomenul, tak podľa jeho švagra a súčasne právneho zástupcu A. A. F. tomuto obžalovaný povedal, že bol vyzvaný k dychovej skúške, ktorú neodmietol, len policajtom sa chcel najprv preukázať preukazom. Kým obžalovaný v správaní policajtov videl neprimeraný nátlak, dávali pozor či nechce utiecť a fajčiť a na záchod musel ísť pod dozorom, tak svedok A. A. F. vypovedal, že prístup policajtov hodnotí ako korektný, atmosféra až priateľská a pokojná. Kým podľa obžalovaného so švagrom policajtom minimálne päťkrát vysvetlili, že je vo výkone honorárneho konzula a poskytuje konzulárnu súčinnosť, tak podľa svedka A. F. tento len predpokladal, že policajti vedeli, že v tom čase obžalovaný poskytoval konzulárnu pomoc, lebo mu obžalovaný povedal, že to policajti vedia.

Obranu obžalovaného pritom nie je možné považovať ani za logickú a racionálnu. Z výpovede obžalovaného a svedeckej výpovede jeho kamaráta A. G. vyplýva, že za G. mala v predmetný deň prísť neznáma pani, ktorá ho mala požiadať, aby šiel pomôcť neznámym Rumunom s pokazeným autom s neznámym evidenčným číslom. Hoci mal G. s Rumunmi zlé skúsenosti, tak ich odtiahol k sebe do dielne. Napriek tomu, že sú s obžalovaným kamaráti, tak mu nezatelefonoval, ale šiel ho osobne hľadať. Aj keď telefónne čísla obžalovaný so svedkom G. na seba majú a mali riešiť pomoc rumunským občanom, tak spolu v ten večer netelefonovali ani raz. Taký postup G. odôvodnil tým, že obžalovaný telefón len tak nedvihne alebo ho má stále obsadený, pritom však bola sobota večer. Hoci už predtým mal G. zlé skúsenosti s Rumunmi, tak nikdy predtým obžalovaného k nim nevolal. Ani on a ani obžalovaný si pritom nepoznačil ani len evidenčné číslo pokazeného vozidla a ani osobné údaje a adresu tvrdených štyroch Rumunov, či ich telefónne čísla a ani im nedali číslo účtu, na ktorý by mali uhradiť cenu opravy.

Následne mal obžalovaný ísť motorovým vozidlom zabezpečiť ubytovanie a prepravu štyroch Rumunov a prepravu ich batožiny. Takúto pomoc však údajní Rumuni nepotrebovali a nežiadali. Zjavné to je už z toho, že žiadnu batožinu od nich obžalovaný nevzal (teda ju neprepravoval) a Rumuni ihneď po oprave, hoci bolo po polnoci, odišli a viac sa už neozvali. Odišli bez toho, aby sa G. čo i len pokúsil oznámiť obžalovanému, že ubytovanie je potrebné zrušiť, resp. že žiadne ubytovanie nie je potrebné zabezpečiť.

Z uvedených skutočností však okrem nehodnovernosti obrany obžalovaného vyplýva tiež to, že aj keby skutočne bola obžalovaným poskytovaná pomoc štyrom Rumunom, tak by to určite nebolo pri vedení motorového vozidla, pri ktorom bol zastavený policajnou hliadkou a vyzvaný na podrobenie sa úkonu na zistenie požitia návykovej látky. Ako už bolo uvedené, ihneď po oprave Rumuni odišli a teda pomoc spočívajúcu v zabezpečovaní ubytovania nepotrebovali. V žiadnom prípade sa tak na obžalovaného nemohlo vzťahovať vyňatie z jurisdikcie súdnych a správnych orgánov Slovenskej republiky podľa čl. 43 ods. 1 v spojení s čl. 71 ods. 1 a čl. 5 písm. e) Viedenského dohovoru o konzulárnych stykoch (ďalej tiež len „Viedenský dohovor“).

Nezrozumiteľne pre krajský súd vyznieva aj postoj obžalovaného k úkonom vykonávaným policajtní po zastavení vozidla. Obžalovaný namiesto toho, aby sa podrobil výzve na dychovú skúšku, túto odmietol, volal synovi, aby mu doniesol preukaz honorárneho konzula a následne sa radšej nechal

zaistiť a predviesť na políciu, než aby sa jednoduchému a krátkemu úkonu dychovej skúšky podrobil a pokračoval v jazde. Pritom obžalovaný je občanom Slovenskej republiky, ktorý aj ako honorárny konzul je podľa čl. 55 ods. 1 Viedenského dohovoru povinný dbať na zákony a predpisy prijímajúceho štátu.

Z hľadiska hodnotenia obrany obžalovaného je potrebné poukázať ešte na svedeckú výpoveď A. G.. Okrem už uvedeného sú v jeho výpovediach aj rozpory. Kým v prípravnom konaní tvrdil, že s údajnými Rumunmi komunikoval, pýtal sa ich koľko majú peňazí, ale mali len 500 rumunských peňazí, teda 100,- eur, na čo im povedal, že je to málo a oni mu sľúbili, že mu peniaze pošlú na účet, ale on s tým nesúhlasil, lebo mal s Rumunmi zlé skúsenosti a preto šiel po obžalovaného, tak na hlavnom pojednávaní už tvrdil, že si s Rumunmi nerozumel a preto šiel po obžalovaného a až ten mu povedal, že majú len okolo 100,- eur. Peniaze za opravu mu dal obžalovaný, ale doklad o tom nemá, len doklad, podľa ktorého obžalovaný zaplatil športovému klubu obce Hniezdne. Nekritický postoj svedka G. k obžalovanému a jeho snaha pomôcť mu je zrejmá aj z tvrdenia svedka, že obžalovaný by opitý nešoféroval, hoci podľa evidenčnej karty obžalovaného tento už v roku 2011 bol postihnutý za vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

Uvedené skutočnosti nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne nie je možné vyhodnotiť inak, než že obrana obžalovaného nie je pravdivá, ale je len účelová v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Aj podľa krajského súdu bolo bez akýchkoľvek dôvodných pochybností dokázané, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že ani v prípade, ak by obžalovaný v daný deň poskytoval rumunským občanom skutočne pomoc, tak by jeho obrana, že v čase skutku, poskytovaním pomoci a podpory štátnym príslušníkom Rumunska, uskutočňoval úkony pri výkone konzulárnych funkcií a nepodliehal preto jurisdikcii súdnych a správnych orgánov, nebola dôvodná.

Zdôrazniť je potrebné, že v predmetnej veci nebolo sporné, že obžalovaný od 03.02.2014 bol rumunským honorárnym konzulom pre Košický a Prešovský kraj. Táto skutočnosť však sama osebe pre jeho vyňatie z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku nestačí.

Článok 43 ods. 1 Viedenského dohovoru stanovuje, že pokiaľ ide o úkony uskutočnené pri výkone konzulárnych funkcií, konzulárni úradníci a konzulárni zamestnanci nepodliehajú jurisdikcii súdnych a správnych orgánov prijímajúceho štátu (prijímajúcim štátom je v posudzovanom prípade Slovenská republika).

Podľa článku 58 ods. 2 Viedenského dohovoru sa článok 43 vzťahuje aj na honorárnych konzulárnych úradníkov. Podľa článku 71 ods. 1 Viedenského dohovoru konzulárni úradníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi prijímajúceho štátu alebo sú v ňom trvalo usadení, požívajú iba vyňatie z jurisdikcie a osobnú nedotknuteľnosť v súvislosti s úradnými úkonmi pri výkone ich funkcií a výsady uvedené v odseku 3 článku 44.

Podľa čl. 5 písm. e) Viedenského dohovoru konzulárne funkcie spočívajú aj v poskytovaní pomoci a podpory štátnym príslušníkom vysielajúceho štátu, a to tak fyzickým, ako aj právnickým osobám.

Honorárni konzulárni úradníci teda nepožívajú neobmedzené výsady a imunity, pričom sú vyňatí z jurisdikcie prijímajúceho štátu len v prípade, ak ide o úradné úkony uskutočnené pri výkone konzulárnych funkcií. Rozhodujúcim je teda výklad slovného spojenia „úradné úkony pri výkone konzulárnych funkcií“ a to v spojitosti s jazdou obžalovaného motorovým vozidlom.

Ako už bolo vyššie uvedené, vykonanými dôkazmi bolo zistené, že obžalovaný v čase vedenia vozidla pri jeho zastavení policajtní dňa 06.04.2019 neposkytoval pomoc rumunským štátnym príslušníkom. Preto ani nemohol požívať imunitu podľa Viedenského dohovoru.

Podľa krajského súdu by však vedenie vozidla obžalovaným nebolo úradným úkonom pri výkone konzulárnych funkcií ani vtedy, ak by obžalovaný práve smeroval do hotela zabezpečiť ubytovanie pre rumunských štátnych príslušníkov tak, ako to tvrdil v rámci svojej obrany. Vedenie vozidla by totiž v takom prípade predstavovalo iba prepravu do hotela, v ktorom mal obžalovaný vykonať úradný úkon, ale nepredstavovalo by výkon úradného úkonu pri výkone konzulárnych funkcií.

Tomuto záveru krajského súdu zodpovedá aj stanovisko Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky z 31.07.2019. Podľa neho vedenie motorového vozidla nepredstavuje výkon úradného úkonu pri plnení konzulárnych funkcií v mene vysielajúceho štátu. Vedenie vozidla je úkonom vo vlastnom mene, ktorým sa honorárny konzul prepravuje na miesto, kde má vykonať konzulárnu činnosť. Má teda neúradný charakter, vodič totiž nešoféruje ako „predĺžená ruka“ cudzieho suveréna. Naopak, neexistuje legitímny právny dôvod, aby počas takejto prepravy neboli dodržiavané zákony a predpisy prijímajúceho štátu, vrátane plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky. Vo všeobecnosti, výsady a imunity priznávané honorárnym konzulárnym úradníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi prijímajúceho štátu, neslúžia ich osobnému prospechu, ale zabezpečeniu nerušeného chodu konzulárneho úradu a výkonu konzulárnych funkcií.

Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky tak vyjadrovalo svoje stanovisko priamo ku konaniu obžalovaného zo dňa 06.04.2019, ktoré bolo predmetom tohto trestného stíhania, pričom súčasne reagovalo na tvrdenie obžalovaného o pomoci štyrom rumunským štátnym príslušníkom a tiež na verbálnu nótu Veľvyslanectva Rumunska v Slovenskej republike, ktorá je založená len na informáciách poskytnutých obžalovaným.

K diplomatickým výsadám a imunitě v predmetnej veci rovnaké stanovisko ako Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky zaujalo aj Ministerstvo spravodlivosti SR.

Na základe vykonaných dôkazov je teda možné konštatovať, že obžalovaný pri vedení motorového vozidla, ktoré je činnosťou, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone ohroziť ním chránený záujem tým, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou, ako aj sa odmietol podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Naplnil tak všetky pojmové znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona spáchaného v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Nie je možné súhlasiť ani s námietkou obhajoby, že obžalovaný konal v omyle o existencii povinnosti podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky. Obžalovaný si totiž bol vedomý toho, že neuskutočňuje úradné úkony pri výkone konzulárnych funkcií a že z tohto titulu nepožíva imunitu podľa Viedenského dohovoru. Navyiac, obžalovaný bol honorárnym konzulom od 03.02.2014, teda v čase skutku už vyše 5 rokov a z jeho obrany v tomto konaní je zrejmé, že s úpravou diplomatických výsad a imunity podľa Viedenského dohovoru o konzulárnych stykoch bol náležite oboznámený, a keďže tieto výsady a imunity si uplatňoval, tak aj bol povinný sa s ich úpravou náležite oboznámiť. Vzhľadom na to, že páchatelovo zavinenie môže vylúčiť len ospravedlniteľný právny negatívny omyl, keď sa nevedomosti o protiprávnosti konania nemohol vyvarovať, tak u obžalovaného vylúčenie úmyselného zavinenia, z dôvodu v jeho odvolaní namietaného omylu, do úvahy ani neprichádza. Krajskému súd pritom nedá nepodotknúť, že obžalovanému nič nebránilo, aby sa dychovej skúške podrobil rovnako, ako každá iná fyzická osoba, a mohol pokračovať v jazde.

Aj tieto odvolacie námietky obžalovaného sú preto nedôvodné.

Pochybenia, ktoré by bolo potrebné napraviť, nezistil krajský súd ani vo výroku o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona, uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 1.200,- eur zodpovedajúci jeho príjmom zisteným zo Sociálnej poisťovne. Iné majetkové, osobné či príjmové pomery orgány činné v trestnom konaní neobjasňovali.

Za správne a zákonné je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o uložení trestu zákazu činnosti vo výmere 20 mesiacov. Je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný už v roku 2011 bol postihnutý za vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu v priestupkovom konaní, za ktoré mu bol uložený zákaz činnosti na 5 mesiacov a pokuta 600,- eur. Preto uloženie trestu zákazu činnosti vykonávať takúto činnosť vo výmere pri dolnej hranici trestu je aj podľa odvolacieho súdu nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, ktorým je podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol

riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom trest zároveň vyjadrí aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní požaduje sprísniť obžalovanému trest poukazom na to, že obžalovaný je predstaviteľom najvýznamnejšieho podnikateľského subjektu v regióne, tak krajský súd musí konštatovať, že tieto skutočnosti mu známe nie sú, nie sú obsahom spisu, tieto skutočnosti orgány činné v trestnom konaní ani neobjasňovali a v konaní pred súdom ani návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere neboli. Na podklade dôkazov, ktoré boli vykonané, trest uložený napadnutým rozsudkom sa javí ako trest zákonný a primeraný.

Vzhľadom na uvedené krajský súd jednomyseľne odvolania obžalovaného a okresného prokurátora ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.

Jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.